Napsal uživatel Šaolín
Pátek, 01 Září 2000 01:00

Karel Vidimský, řečený Cimbura, někdejší kápo legendárního pražského klubu Polská 2, hýří v poslední době stále větší aktivitou. Důkazem toho jsou nejen články ve FOLK-TIMu, ale především nové klubové pořady v současné folkové klubové jedničce v Praze - klubu Trojická 10. Cimbura zde coby producent uvádí nejen mladé naděje, ale na jeho podnět se zde obnovují i pořady již dávno pozapomenuté, viz např. Lokárum (někdejší slavné pořady skupiny Chudinkové). Zásluhou Cimburovou objevil zdejší prkna i bavič (v lichotivém slova smyslu) Milan Jablonský, který sem od září přesunul své ptákovinové večery. Stěžejním Karlovým projektem je však pořad nazvaný Notování pod Vyšehradem, který tento bard připravuje společně se skupinou Sekvoj. První podzimní se v Trojické odehrál 7. září a měl podtitul Odhalení velkého Horymíra.

Bohužel, odhalení bylo jediné z avizovaného programu, k čemu nakonec nedošlo. Abyste rozuměli, Horymír je nové pódiové logo, které by mělo do budoucna pořad charakterizovat a které se uvolil při jeho premiéře pokřtít sám Pepa Braun Buřt, legenda legend českého trampingu. Žel, výrobu tohoto budoucího symbolu zadal Cimbura jednomu ze Sekvojských, Pavlu Hurtovi, který ač se snažil sebevíc, nestihl výrobu loga dotáhnout v termínu do vítězného konce. Nezbylo, než na Horymíra pro tento večer zapomenout a věnovat se dalšímu programu. Byl i tak bohatý.

Mezi trapsaveckými trampskými příběhy k neuvěření vystoupila v první části večera nadějná příbramská bluegrassová formace bratří Ježků, nazvaná jak jinak - Ježkovi voči. Já se přiznám, že jsem je slyšel už v roce 1996 při jednom z jejich prvních vystoupení a že na mě tehdy coby patnáctiletí hošíci udělali celkem dojem. Zvláště mě tehdy překvapila celkem dobrá instrumentální vyspělost banjisty Petra Ježka. Ježkovy voči se od té doby rozrostly o zpěvačku Naďu Frýbovou a mandolinistu Petra Šprungla. Hrají 100% převzatý repertoár, českými kapelami počínaje a Earlem Scrucsem konče. Jeho Jazzing byl jednou z nejlepších skladeb večera. Možná i proto, že je to především instrumentální záležitost. Protože, ač posíleni zpěvačkou, ve vokálech mají Ježkovy voči pořád ještě co dohánět. Je vůbec zajímavé, že zpěv je (snad s výjimkou Ginevry) slabina úplně všech příbramských kapel. Přesto jsem si je rád poslechl, ačkoliv zvukař Jarda Pecka dnes, alespoň v první půli, neměl zcela svůj den.

Po přestávce nastoupila ostřílená Sekvoj. Myslel jsem, že mě od téhle generační směsky (v dobrém slova smyslu) už nic nepřekvapí, ale opak byl pravdou. Nejen, že jsem si velice rád vyslechl nové songy z připravované, už páté, desky, ale doslova jsem užasl nad tím, jaké pokroky dělá den ode dne, rok po roku zpěvačka Lucka Plecitá. Společně se spolehlivou basou Pavla Krumphanzla se Sekvoj opět dostala k naprosto ideálnímu zvuku a já počínám zvažovat, zda minulá sestava s Monikou Veselou a Přemkem Vágnerem pro mě skutečně zůstane tou "zlatou". Myslím, že asi ne. Navíc mám pocit, že současná sestava Sekvoje je daleko víc parta.

Svědčí o tom mimo jiné i různé srandovní historky, které na posluchače mezi písněmi střídavě Olda Dolejš a Pavel Hurt sypali. Dozvěděli jsme se třeba, jak Olda překládal v hospodě mimicky do angličtiny slovo tlačenka, jak se správně podle Lucky vyslovuje název Santa Fé, a spoustu dalších užitečných věcí. Diváci celou šou kvitovali s nadšením, takže nechtěli Sekvoj nakonec ani pustit z pódia.

No shrnu-li to, nelituju, že jsem na Notování byl, a vřele vám doporučuju i Notování následující, ve kterém vystoupí jako host mimo jiné i skvělá moravská kapela Falešná karta.